

Facades

TALL TALES COMPANY

Overcoming the reflection in the mirror

Marina Srnka
Gezien op 26 juli 2024
Cirque Plus Festival, Brugge

In a genre still nudged to the periphery of the (already peripheral) performing arts world, the Dutch Tall Tales Company is among the first circus companies to receive substantial support from the Dutch Performing Arts Fund. At the Cirque Plus festival in Brugge, I was curious to see what the fuzz was all about. In 'Facades' I found a clear demonstration of their artistic vision, weaving together an intimate personal narrative with impressive performances of acrobatics, dance, theatre and mime. (NL Vertaling onder)

30 JULI 2024

As I settled on a wooden bench in the garden of the Major Seminary in Brugge for the second performance of my day at Cirque Plus, I felt I was getting the hang of this contemporary circus thing. A minimalistic stage, a simple name, an easily distinguished narrative and a message conveyed through words and movements… And incredible feats of acrobatics. Yet, 'Facades' would have more to it than impressive physical exploits.

On the company website, Tall Tales Company claims to create 'grand narratives on a human scale, a circus of life'. Faithful to these words, the performance embraces the athletic circus feats but adds a layer of subtle narration that truly makes it worth its while. Let's call it 'life'. On an almost empty stage, everything unfolds within and around a fitting booth placed at centre stage. The booth has a mirror facing the crowd. In reflecting both performers and the audience reactions, the mirror becomes a stern, unflinching judge of the proceedings.

The three performers – Melinda Meis, Alfonso Escribano and Christina Lancione – enter holding large paper signs with their names. They introduce themselves, and we understand that this performance has a deeply personal undertone. They each step into the mirror-box and reemerge wearing white facemasks, materializing their inner demons. The demons and their inner selves take turns in developing the narrative, mainly through miming and quite simple techniques

of gestural storytelling. The bodies convey emotions and experiences, specifically doubts, self-criticism and insecurities that each performer hides behind his or her façade of a brilliant circus artist. As such, the act has quite a lot in common with community theatre, except for its stronger emphasis on bodily expression and an unambiguous gestural vocabulary.

What makes the performance noteworthy then, is not so much the gestural narrative as the incorporation of breathtaking acrobatic feats. It is truly fascinating to see how these stunts can enhance the storytelling. As the story unfolds, the successive scenes expose the individual struggles, fears and doubts of each performer, but these moments finally merge into a united, collective acro dance scene —which I presume is supposed to illustrate how a helping hand can improve any situation. In these scenes, acrobatic and aerial skills are even more pronounced, as the choreographed movements and theatrical prowess competently enhances the suspense and impression of the stomach-crunching stunts.

Fight and struggle, facades and self-affirmation are the central themes of the performance

Melinda Meis climbs a rope that hangs from the centre, but she is constantly slipping back down. Like a puppet or a doll, she is pulled by strings of the others – the white-faced demons that appear all around her. I was waiting for a trick called “hair-hanging” announced in the festival booklet, yet I was left disappointed. I can only presume that the setup of the stage at Cirque Plus made it impractical to perform it. Nonetheless, I was suitably impressed by Alfonso Escribano’s showcase of strength when he lifts and throws the other two performers. His macho aggressiveness is marked by a devilish smile, and I cannot help but recall the ‘world’s strongest man’ exhibitions of traditional circuses of centuries past. All that was missing was big-speaking master-of-ceremony with a twirling moustache and a top hat telling an improbable backstory about wrestling with grizzly bears or the like. Yet, moments later, the macho-man dons a pink skirt and draws loud cheers from the audience as he begins to dance a tango with his demon. This soft side of macho has its moment in the sun, only to be defeated when the demon steps on him. Then it is Christina Lancione’s moment to confront her demon in a hyperbolic mime fight scene: they kick and punch each other wildly, before the demon strangles her. It is not so easy to dispel of the demons after all…

Fight and struggle, facades and self-affirmation are the central themes of the performance: as a repeated phrase keeps telling us, it is all about being ‘Je beste zelf’ (your best self). Finally, Lancione and Escribano (still in the pink skirt) perform an acrobatic duet demonstrating breathtaking body control and flexibility. Most notable is the execution of a traditional trick known as the ‘Icarian dance’: Laying on his back, Escribano lets Lancione roll onto his legs and knees, then propels her into the air with his legs and feet. Finally, Melinda reluctantly accepts the aid of the others and succeeds in climbing her rope. The performance ends with the three performers stacked on each other's shoulders. A touching final element of intimacy concludes the show as they repeat their names, revealing their identities, jobs, hobbies, and interests and real-life psychological struggles.

As an exploration of expectation and reality, strength and vulnerability, ‘Facades’ is a well-executed amalgamation of performing arts practices. The intimacy and personal closeness that the performance cultivates leaves a lasting impression however, that transcends the spectacular feats of athleticism.

NL Vertaling

Overwinning op het spiegelbeeld

In een genre dat nog steeds aan de rand van de (toch al perifere) podiumkunstenwereld staat, is het Nederlandse Tall Tales Company een van de eerste circusgezelschappen die substantiële steun krijgt van het (Nederlandse) Fonds Podiumkunsten. Op het Cirque Plus festival in Brugge was ik benieuwd waar het allemaal om draaide. 'Facades' bleek voor mij een duidelijke demonstratie van hun artistieke visie die een intiem persoonlijk verhaal verweeft met indrukwekkende staaltjes acrobatiek, dans, theater en mime.

Terwijl ik me op een houten bankje in de tuin van het Groot Seminarie in Brugge installeerde voor de tweede voorstelling van die dag bij Cirque Plus, kreeg ik het gevoel dat ik dat hedendaagse circus stilaan begon te snappen. Een minimalistisch podium, een eenvoudige naam, een eenvoudig verhaal en een boodschap die wordt overgebracht met woorden en bewegingen... En ongelooflijke acrobatiek. Toch zou 'Facades' meer inhouden dan indrukwekkende fysieke prestaties.

Op de website van het gezelschap beweert Tall Tales Company 'grootse verhalen op menselijke schaal, een circus van het leven' te creëren. Trouw aan deze woorden omarmt de voorstelling atletische circusprestaties, maar voegt er een subtiele verhalende laag aan toe die de voorstelling echt de moeite waard maakt. Laten we het 'leven' noemen. Alles speelt zich af in en rond een pashokje hokje midden op het podium. Het hokje is voorzien van een spiegel die naar het publiek is gericht. De spiegel weerspiegelt op die manier zowel de artiesten als de reacties van het publiek. Het wordt zo een strenge, onverzettelijke rechter.

Als de drie performers - Melinda Meis, Alfonso Escribano en Christina Lancione - opkomen, dragen ze grote papieren met hun namen. Ze stellen zichzelf voor en we begrijpen dat deze voorstelling een diep persoonlijke ondertoon heeft. Ze stappen elk in de spiegeldoos en komen weer tevoorschijn met een wit gezichtsmasker op, dat hun innerlijke demonen symboliseert. De demonen en hun innerlijke ik ontwikkelen om beurten het verhaal, voornamelijk door mimiek en eenvoudige gebarentaal. De lichamen brengen emoties en ervaringen over zoals twijfels, zelfkritiek en onzekerheden die elke performer verbergt achter zijn of haar façade van briljante circusartiest. In die zin lijkt de act op *community theatre*, op de sterkere nadruk op lichamelijke expressie en een ondubbelzinnig gebarenvocabulaire na.

Wat de voorstelling opmerkelijk maakt, is nochtans niet zozeer het verhaal dat de gebaren vertellen als wel de integratie van adembenemende acrobatische hoogstandjes. Het is echt fascinerend om te zien hoe deze stunts het verhaal versterken. Naarmate het verhaal zich ontvouwt, leggen de opeenvolgende scènes de individuele worstelingen, angsten en twijfels van elke performer bloot, maar deze momenten smelten uiteindelijk samen in een verenigde, collectieve acro-dansscène - waarvan ik aanneem dat die moet illustreren hoe een helpende hand altijd soelaas brengt. In deze scènes komen de acrobatische en luchtvaardigheden nog meer naar voren, omdat de gechoreografeerde bewegingen en theatrale hoogstandjes de spanning en indruk van de bloedstollende stunts versterken.

Melinda Meis klimt op een touw dat ophangt aan een stellingwerk, maar glijdt steeds weer naar beneden. Als een marionet of een pop wordt ze voortgetrokken door de touwtjes van de anderen - de demonen met witte gezichten die overal om haar heen verschijnen. Ik zat te wachten op een truc genaamd “haar-hangen” die in het festivalboekje werd aangekondigd, maar ik werd teleurgesteld: wellicht maakte het podium bij Cirque Plus deze truc onmogelijk. Wel was ik behoorlijk onder de indruk van Alfonso Escribano's demonstratie van kracht als hij de andere twee performers optilt en opgooit. Een duivelse glimlach onderstreepte zijn macho agressiviteit. Het deed me denken aan klassieke circusacts als 'sterkste man ter wereld'. Het enige wat ontbrak was een grootsprakerige ceremoniemeester met een krulsnor en een hoge hoed. Zo'n man die onwaarschijnlijke verhalen over worstelingen met grizzlyberen en zo opdist. Maar even later trekt de machoman een roze rok aan en krijgt hij luid gejuich van het publiek als hij de tango danst met zijn demon. Deze zachte kant van macho mag even schitteren, maar wordt verslagen als de demon op hem afstapt. Dan is het Christina Lancione's moment om haar demon het hoofd te bieden in een symbolisch mimegevecht: ze schoppen en slaan elkaar wild om zich heen, voordat de demon haar wurgt. Het is toch niet zo makkelijk om de demonen te verdrijven...

Gevecht en strijd, façades en zelfbevestiging zijn de centrale thema's van de voorstelling. Een steeds herhaalde zin drukt ons op het hart dat het erom gaat 'je beste zelf' te zijn. Tot slot voeren Lancione en Escribano (nog steeds in de roze rok) een acrobatisch duet op waarbij ze een adembenemende lichaamsbeheersing en wendbaarheid laten zien. Het opmerkelijkste moment is een traditionele routine die bekend staat als de 'Icarische dans': Escribano ligt op zijn rug en laat Lancione op zijn benen en knieën rollen, waarna hij haar met zijn benen en voeten de lucht in stuwt. Uiteindelijk accepteert Melinda met tegenzin de hulp van de anderen en slaagt ze erin om in haar touw te klimmen. De voorstelling eindigt met de drie performers op elkaars schouders gestapeld. Een ontroerend laatste element van intimiteit sluit de voorstelling af als ze hun namen herhalen, hun identiteiten, banen, hobby's, interesses en psychologische worstelingen uit hun echte leven onthullen.

Als een verkenning van verwachting en realiteit, kracht en kwetsbaarheid is 'Facades' een knappe synthese van diverse podiumkunsten. De intimiteit en persoonlijke nabijheid die de voorstelling uitstraalt, laat echter een blijvende indruk achter die de spectaculaire atletische prestaties overstijgt.